

บทที่ 3
ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของโอลเซนมาใช้ เพื่อเพิ่มการยอมรับตนเองของเด็กกำพร้า จากสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี แบ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน มีผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม จัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ครั้ง คิดเป็นระยะเวลารวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการยอมรับตนเอง ที่ผู้วิจัยได้แปลและดัดแปลงมาจากแบบวัดการยอมรับตนเองของเบอร์เกอร์ เพื่อใช้วัดการยอมรับตนเองของผู้เข้ารับการทดลอง ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการเข้าร่วมกลุ่ม ได้ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการยอมรับตนเองในเด็กกำพร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการเข้าร่วมกลุ่ม และผลการทดสอบค่า t

กลุ่ม ตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t (dependent)
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มควบคุม	70.25	5.20	67.00	6.68	1.09
กลุ่มทดลอง	68.23	4.87	116.13	9.06	13.06*
t independent	0.79		15.00*		$t =$ 1.89 1.76

* $p < .05$

$t .05, 7 = 1.89 / t .05, 14 = 1.76$

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า

การยอมรับตนเองของเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การยอมรับตนเองของเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การยอมรับตนเองของเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ ในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การยอมรับตนเองของเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05